

دویم څپرکی

افغان

د افغان نوم هم پخوانی دی، خو نه هغومره پخوانی چې د پښتون نوم دی. په لرغونې زمانه کې د پارس خلکو پښتانه د ابگان (Abgan) او د هند خلکو پښتانه د اسواکا (Asvaka) یا د اسوه غانه (Asvaghana) په نومونو یادول. هندیانو له دولسمې پېړۍ نه وروسته کوم هغه پښتانه، چې د بهار ولایت په پتنه کې مېشته شوي وو، د پتان په نامه یادول او لا وروسته ټولو هغو پښتنو ته ویل کېده، چې په هند کې اوسېدل. د قانون په شان دا یو دود دی، چې هر ولس چې په لېرې سیمو کې خپور شي، ګاونډیان یې له خپل اصلي نوم نه غیر په نورو نومونو یادوي، لکه: ساکا چې د پارس خلکو اشکانیان او د هند خلکو پهلوا بلل، خو په خپله پښتنو هر چېرې ځانونه پښتانه یا پختانه ګڼل. دا ډېر ورسته و، چې پښتنو

د افغان نوم د ځان لپاره ومنه افغان اوس هغه څوک دی، چې د افغانستان تبعه دي. د پښتونخوا پښتانه یا ډېری یې هم ځانونه افغانان ګڼي، نو د افغان دغه نوم د یوه ځانګړي ولس له مفهوم نه ملي مفهوم ته تحول کړی دی. د غبار په وینا: "... تا قرن هژدهم (افغان) نام عمومی پشتو زبانان مملکت قرار گرفته بود و تا قرن نهم وسعت آن بجایی رسید که نام عمومی مردم افغانستان اعم از دری زبانان و ترکی زبانان و غیره شناخته شد " داسې ښکاري، چې د افغان نوم په اسلامي دوره کې د هغه د پخواني نوم یا نومونو ځای نیولی وي. بیا هم غبار "... نام (افغان) که از قرن دهم در نوشته های مؤلفین افغانستان چون مؤلف مجهول حدود العلم من المشرق الى المغرب، ابوریحان، فردوسی، بیهقی، منهاج السراج و غیره در مورد قسمتی از پشتو زبانان افغانستان آن روز ذکر گردیده و عتبی در تاریخ یمنی ان را معرب نام (اوغان) می شمارد، هم یک نام قدیمی است که با نام (اپاکان) مذکور در (ریګویدای هند) مطابقت مینماید.^(۱) "

د ابوریحان البیروني په وینا افغان نوم په هغې کلمې پورې اړه لري، چې په مهاباراته (Mahabarata) کې د اسواکا (Asvaka) په نامه یاد شوی دی. دغه اسواکا ګندهارا په سیمه کې وو، چې د ویدي دورې نوم دی او دوی په هغو غرو او رغو کې اوسېدل، چې په اسلامي

دورې کې د سليمان په غرو ياد شوي دي^(۲). البيروني چې د اسلامي نړۍ يو ستر عالم و، له سلطان محمود غزنوي سره هند ته په سفر لار، هلته يې د سانسکرت ژبه زده کړه او د هند د مدنيت په هکله يې د کتاب الهند په نامه اثر وليکه، چې د هغه د دولس کلونو مطالعې او مشاهدې محصول و^(۳).

د اسلامي دورې د سليمان غرونه په واقع کې د کسي غرونه دي، چې له هند وکش نه د بلوچستان تر پولې پورې پراته دي او اباسين يې ختيځه پوله تشکيلوي. اسواکا په دغې سيمې کې د مهابهاراته د رامنځ ته کېدلو په وخت کې اوسېدل. مهابهاراته چې د هندوانو ستر حماسي اثر دی، د نهو سوو کلونو په بهير کې له ميلاد نه پېنځه سوه کاله دمخه تر ۴۰۰ ميلادي پورې کښل شوی، سل شاعرانو کښلی او زر سندرغاړو په قالب کې اچولی ترڅو چې د گوپتا واکمنو په دوره کې برهمنانو خپل مذهبي او اخلاقي فکرونه پکې ځای کړل او اوسنی شکل يې غوره کړ. مهابهاراته د شکنتلا او د هغې د پهلوان زوی بهارت قصه بيانوي. د هغه له نومياليو نه د کوروس او پنداورس په نومونو د مهابهاراته (لوی بهاراته يا لوی هند) قومونه هسک شوي، چې د هغو خونړي جنگونه د قصې زړې جوړوي^(۴).

تاريخپوه احمد علي کهزاد په خپل يوه وروستي اثر

(افغانستان در شاهنامه) کې د افغان په هکله یو څه اوږد بحث کړی دی. دده په نظر "معادل این کلمه در سانسکرت کلمه او گانه یا او گانه (Awagana) است. "بیا وایی چې "اسم دیگری در سانسکرت است که به شکل (اسوه- غانا) (Asva-ghana) یاد شده که این کلمه هم مرکب است. جزو اول (اسو Asva) آن نزدیک به (او- Awa) است لیکن در معنی کوچکترین تفاوت ندارد، زیرا (اسوه) بمعنی (اسپ) و (او-) هم همین معنی را میدهد و (غان) که در هر دو کلمات [کلمه] بیک شکل آمده بمعنی جای (مهد) درینصورت معنی هر دو کلمه (سرزمین سواران) و (مهد سوار کاران) معنی میدهد.^(۵)"

وای ونډي مارتن (Viviende St. Marthin) شاید لومړنی مؤلف وي، چې په خپل اثر (Annee géographique) کې لیکلي چې د افغان نوم "...د سانسکرت له Acvaka یا asaka نه راوتلی په مانا د اس سور و.^(۷)" په دغه ډول اسواکا او اسوه غانه یا اسوه گانه په لفظي توپیر سره دوه مفهومونه څرگند وي: اس سواره او د اس سور و هېواد. دغه رسم، چې یوه کلمه یا یو نوم هم یوه ولس او هم د هغو هېواد لپاره راوړل کېږي، په افغانستان کې تراوسه هم ژوندی دی. لکه مومند، شنوار، اپریدی او نور چې هم د یوه قوم او هم د ملک لپاره راوړل کېږي.

د پروړوسته د ساسانيانو په دوره کې د او اګانه نوم په
پرسې پوليس کې د رستم نقش په ډبرينې ليکنې کې ثبت
شوی دی. پروفيسر شپرنګلنگ (M.S Spengling)
وايي چې د افغان نوم د ګوندا فرابګان رازماد
(Gondafar Abgan Razmad) له خاص نوم څخه
راوتلی دی، چې د رستم نقش په کتبه کې د ساساني
پاچا اول شاهپور (۲۴۱-۲۷۲ م) په دستور په پارتي،
منځنۍ پارسو او يوناني ژبو کښل شوی په دغه مقصد
چې خپل بری نړېوالو ته وښيي. د شپرنګلنگ خپل
عبارتونه دا دي: "د ابګان (Abgan) او اوګان (Avgan)
لپاره زه له اوسني افغان نه پرته بله ښه کلمه پيدا کولی نه
شم." ^(۷) "په همدغه مهال کې به و، چې پښتانه په ابګان او
پارسي وانان په ديګان يادېدل او دوی لکه دمخه چې ويل
شوي په اصل کې له يوه نسب څخه يانې پښتانه دي.
تاريخپوه عبدالحی حبيبي د افغان په اړه يوه وړه ليکنه
لري، چې مرکزي ټکی يې د شپرنګلنگ نظر دی.

د پټان نومي کتاب ليکونکی سر اولاف که روهم ورته
نظر ښکاره کوي او وايي، چې د اپه کان (Apakan) او
ابګان (Abgan) له کلمې نه د افغان تکامل طبيعي
معلومېږي ^(۸)، خو تاريخپوه رچرډ فرای په دغه اړه شک
ښکاره کوي او مؤلف وارتن ګريګوريان په خپل کتاب (د
معاصر افغانستان هسکېډنه) کې دغه نظر ردوي او

وايي، چې دغه کلمې د اذربايجان د پخوانيو خلکو نومونه وو او هغه په دغه مفهوم سره د پېنځمې پېړۍ په ارمني ليکنو کې ليدل کېږي^(۹). د گريگوريان دغه نظريه واقع کې د کهزاد د ليکنې په تاييد ده، چې د عمومي لېږد په لړ کې يې ويلې وو، چې د پکتیانو "... يوه کوچنۍ څانگه لاهم د غرب خوا ته مخکې تللې او د ارمنستان په غربي خوا کې يې استوگنه غوره کړې... او په دغه ځای کې هم په خپله دوی د پکتيس يا پکتويس او خاوره او وطن يې د پکتیکا په نامه مشهور شو."

په هر حال، حقيقت دا دی چې د ابگان نوم د افغان په مفهوم د سليمان يا د کسي په غرو درو کې په وروستيو هندي، چيني او فارسي ليکنو کې د غومره ډېرياد شوی دی، چې هغه بې له کوم شک نه د افغان له نامه سره مطابقت لري.

په دغې سيمې کې په دې اړه غټه بېلگه وراهاميرا (Varahamira) د هند ستوري پېژندونکی دی، چې په شپږمې عيسوي پېړۍ کې يې (اتکل ۵۰۵ نه تر ۵۸۷ پورې) په خپل اثر (بري هت سمهيتا Brihat Samhita) کې د اواگانه (Avagana) نوم دوه ځلې د نورو نومونو ترڅنگه راوړی دی^(۱۰)، خو وراهاميرا د هغود هېواد په هکله څه نه دي ويلې. يوه پېړۍ وروسته يانې په اومې عيسوي پېړۍ کې يو چيني زيارت کوونکی او گرځندوی

شون چونگ چې په هيون تسانگ باندې ياد شوی دی (د زوکړې کال ۲۰۳م) په هند او په شمالي، مرکزي او ختيځ افغانستان کې دېرش کاله وگرځېد او بيا يې په دوه ټوکونو کې يې د (لویدیځې نړۍ بودايي سندونه) په نامه کتاب خپور کړ. د يو شمېر ليکوالو په اند شون چونگ د افغان نوم د اپوکين (O-po-Kien) په بڼه ذکر کړی، لکه چې چينايان باندني نومونه په معمولي ډول په اړولي شکل راوړي. په هر حال، د شونگ اپوکينان هم د سليمان په غرو درو کې اوسېدل. معلومېږي، چې اسوکا، اسوه غانه او اپوکينان هماغه پښتانه يا افغانان دي، چې په عين ملک يانې د سليمان يا کسي په غرو درو کې اوسېدل.

د افغانستان تاريخ ليکونکي سرپرسي سايکس، د شون چونگ د ليکنې پر بنسټ وايي چې اپوکينان "په طبيعت کې سرسخت او وپروونکي خلک دي. په چلند کې زيرخو د عقيدې او ايمان په موضوع کې تر ګاونډيانو نه ښه دي."^(۱۱) خو مانه د اپوکين نوم او نه د سايکس دغه وينا د شون چونگ په هغه کتاب کې ومونده، چې پروفيسر سامويل بېل (Samuel beal) ژباړلی او په لندن کې په کال ۱۸۸۸ کې خپور شوی دی. دا ځکه چې سايکس د شون چونگ قول په غلطه نقل کړی. د شون چونگ پورتنۍ وينا د باميان د خلکو په اړه ده، خو دا

معلومه نه ده چې هغوی اپوکین وو، یا نه وو. پر هغه سربېره هغه څه چې شون چونگ د بامیان د خلکو په اړه ویلي دي هغه نه دي، چې سایکس نقل کړي، بلکې دا دي: "... د هغود خلکو چلند زېږد دی، جامې یې په عمومي ډول له وړیو او پوټکو څخه دي... ادبیات، رسومي مقرري او د سوداګرۍ مروجې پیسې یې کټ مټ هغه دي چې د تخار په هېواد کې رواج لري... ژبې یې هم لږ و ډېر سره توپیر لري، خو په بڼه او قواره سره ډېر ورته دي" (۱۳). دویمه دا چې پروفیسر بېل د کتاب هغه برخه، چې د اپوکین نوم پکې یاد شوی دی، نه دی ژباړلی او دغه برخه د شون چونگ په هغې برخې کې لیدله کېږي، چې ستاني لاس جولین (Stanilas Julien) په انګرېزي اړولی دی. نوموړي د دغه مقصد لپاره شل کاله د چيني او سانسکرت په زده کړه کې تېر کړي وو. الیکزاندر کننگهم بیا د هغه پر بنسټ خپل مهم اثر ولیکه په نامه د هندوستان پخوانۍ جغرافیه په هغې کې دی لیکي، چې "شونگ چون یوازې یو ځل په یوې لنډې فقرې کې د اپوکین نوم اخلي او هغه د فلانه (Falana) [بنو] او غزني ترمېنځ د لومړني شمال-لويديځ او وروستي سهيل خوا ته ښيي. (۱۳)"

په دغه ډول اپوکین د شون چونگ په نظر په اصل کې د یوې سیمې نوم و، چې کننگهم هغه د یوه اوږده بحث په

ترڅ کي افغانستان او افغانان گڼلي او ويلي يې دي، چې
 "زه نژدې ډاډه يم چې د اپوکين د کلمې له ذکر نه د شون
 چونگ مطلب افغان دی" (۱۴) "خو له هغه وروسته د اوگان
 نوم لږ په نظر راځي. وروستی ذکر يې شايد د ابو القاسم
 فردوسي په شاهنامه کې وي، چې هغه د يو لسمې عيسوي
 پېړۍ محصول ده. فردوسي په شاهنامه کې وايي، چې (۱۵):

همه گرد ايوان دو رویه سپاه

بزرين عمود و بزرين کلاه

سپهدار چون قارن کاوگان

به پيش سپاه اندرون اوگان

داسې ښکاري، چې د اسلامي دورې له پيل نه وروسته
 افغان د اوگان ځای نيولی وي. د حدود العالم ناڅرگند
 ليکوال شايد لومړنی ليکوال وي، چې د افغان نوم يې د
 لسمې پېړۍ په پای يا د يوولسمې پېړۍ په سر کې راوړی
 وي. تاريخپوه حبيبي لیکي: "...در دوره اسلامی همانا
 ذکر این نام در کتب دري و عربي مکرر می آید که ذکر
 قدیمتر آن در حدود العالم تألیف ۳۷۲ هجری از طرف
 یکنفر جوزجانی گم نام است که مینورسکی دانشمند
 فقید او را از خانواده ویا مربوطین دربار آل فریغون
 جوزجانی می‌شمارد و در این کتاب ذکر افغان در چندین
 مورد آمده است و بعد از آن محمد بن عبد الجبار عتبی در

تاریخ یمینی افغان را در وقایع سبکتگین و آل او بارها ذکر میکند و حتی این اثر در الکامل آن را با املاي قدیم افغان هم می آورد و مؤرخان مابعد مانند فخر مدبر در اداب الحرب و حمد الله مستوفی در تاریخ گزیده و محمد قاسم فرشته و دیگران هم از قبایل افغان و اوغانی بارها ذکر کرده اند.^(۱۶)

د افغان نوم د فردوسي په شاهنامه کې په بېلو قرینو کې راوړل شوی، چې یو څو یې په لاندې ډول دي^(۱۷):

چنین گفت دهقان دانش پژوه
مراين داستان را ز پشین گروه
که نزدیک زابل به سه روزه راه
یکی کوه بد سر کشیده به ماه
بیک سوی او پشت خرگاه بود
دگردشت زی هندوان راه بود
نشسته در آن پشت بسیار کوچ
ز افغان ولا چین و کرد بلوچ

یا دا چې:

یکی قلعه بالای آن کوه بود
که آن حض از مردم انبوه بود
مرآن حصن را نام مریاد بود
از و جان نا بخردان شاد بود

بدژدريکي بدکش جای داشت
که در رزم با اژدها پای داشت
نژادش ز افغان سپاهش هزار
همه ناوک انداز و ژوبین گذار

په بل خای کي د بهزاد له خولي وايي:

چو بهزاد افغان از و این شنفه
بدو گفت کاهریمنت باد جفت
چه نامی گزینگونه کوشی بجنګ
قوی بالی و یا فروهوش و هنگ

د پهلوان رستم له قول نه وايي:

که آیم برافراز که چون پلنگ
نه دژماند آنګه نه کهسار
همه مرز افغان بهم برزنم
بدین دژکین اتش اندرزنم

بیا هم رستم:

یکی پند پیرانه بشنوز من
ایانامور رستم پیلتن
همه مال و اسباب و این زیب و فر
کنیزان مه روی با تاج زر
ازیندشت خرگاه افغان گروه
هزار از سواران ایندشت و کوه.

له هغه وروسته د افغان نوم په لیکنو کې د غومره عام شو، چې ټولو هغو لیکوالو چې د دغې سیمې په هکله په فارسي او عربي کې لیکنې کړي، د افغان نوم یې اړومرو یاد کړی دی^(۱۸). پښتنو لیکوالو هم چې په اول کې یې د افغان نوم نه یادوه، له هغه وروسته یې په لیکنو کې یادوه. په دغه لړ کې خان جهان لودي (د مړینې کال ۱۲۳۰) شاید لومړی پښتون مشر او لیکوال وي، خوشال خان خټک خو دغه نوم په ویاړ سره یادوه:

د افغان په ننگ مې وتړله توره

ننگیالی د زمانې خوشال خټک یم

احمد شاه دراني هم په هغه لیک کې، چې د عثماني سلطان درېیم مصطفی په نامه واستوه د "قوم جلیل افغان" ذکر وکړ^(۱۹).

خو په عامو پښتنو کې د افغان د نوم کېدل ډېر وخت ونیوه. فرانسوي ګرځندوی فریه (Ferrier) لا وایي، چې غلزیان او ابدالیان چې ځانونه تر نورو پښتنو لوړ ګڼي "حتی نه غواړي چې د افغان په نامه یاد شي"^(۲۰). فریه د نولسمې پېړۍ په دویمې نیمایي کې په افغانستان کې ګرځېدلی او بیا یې د خپل سفر په اړه د افغانانو تاریخ په نامه یو پښ اثر ولیکه. سره له دې هم د افغان نوم د انکشاف په حال کې و، د افغان نوم لا د همدغې پېړۍ په اولي نیمایي په انګرېزي لیکنو کې لا زیات راوړل کېد او

افغانان د يوه ملت په توګه او افغانستان د يوه هېواد په توګه نړۍ والو ته وپېژندل شو. د افغان-انګليس لومړی جنګ د افغان کلمې ملي مفهوم نور هم پياوړی کړ. په همدغه جنګ کې په تېره د کابل په سيمه کې و، چې د افغان دوه مهم عنصرونه (پښتانه او تاجک) د يرغلګرو په برابر کې سره يو موټی او ټينګ ودرېدل او په عمل کې يې وښووله، چې دوی د افغان ملت زړی جوړوي. د همدغه اتحاد له امله و چې انګرېز ليکوالو په تېره ليدې سيل (Lady Sale) په خپل جوړنال (په افغانستان کې د غميزو جوړنال) او مؤلف جان کې (John Kaye) په خپل اثر (په افغانستان کې د جنګ تاريخ) د افغان نوم ډېر ياد کړی دی.

مېرمن سيل چې د افغان-انګليس په لومړي جنګ کې د افغانانو يرغمله وه او افغانان يې له نژدې نه ليدلي او پېژندلي وو، په هکله يې وايي چې "زه زياتره اورم چې افغانان ډارن دي... خو دوی د ماشين دار (Guns) په برابر کې لکه هسې چې درېږي، چې يې په خپله نه لري او حصارونو ته په ختلو او د هغو په نيولو کې چې موږ يې بېرته نيولی نه شو، بې زړه توب نه ښيي. د مرکز [کابل] افغانان يو څه متمدن دي، خو د اطراف ښاغلي او نوکران يې، زما په فکر، زياتره هغسې کسان دي چې سکندر ورسره مخامخ شوی و." (۲۱)

جان کې، چې انګلیس تاریخپوه و او خپل ډېر مهم اثر یې د افغان-انګلیس له جنگ نه وروسته په ۱۸۵۱ کې زیاتره له حکومتي پانو او د هغو له یادښتونو او شخصي لیکونو له مخې لیکلی، چې په جنگ کې یې برخه اخیستې وه، افغان یې د یوه ملت په توګه ډېر یاد کړی او افغانان یې په دغه ډول توصیف کړي دي: "افغانان یو توپاني او سرکښه خلک دي، ډېر لږ متمایل دي، چې واک ته تسلیم شي او خپل نارضايت په شل ډول ښيي." (۲۲)

الفنستین (Elphinstone) چې د افغانستان په هکله د لوړ علمي صلاحیت خاوند و او په خپل اثر (د کابل سلطنت شرح او بیان) کې یې افغانان تر هر بل باندني لیکوال نه زیات په واقع لیدونکي ډول معرفي کړي دي، هغه وخت چې یې افغانستان ته د انګرېزي پوځ له استولو نه واورېدل، حکومت ته یې ښکاره کړه چې تاسې به شاه شجاع د پوځ په زور په افغان تخت کېښوئ، خو په دغه خوار ملک کې او د "سرکښه افغانانو" په مینځ کې د هغه ساتنه به ناهیلې توب راوړي (۲۳).

د افغان-انګلیس په دویم جنگ سره د افغان نوم په ملي مفهوم سره نور هم خپور او وپېژندل شو او پر هغه برسېره مذهبي بعد یې هم پیدا کړ، آن تردې چې د هندوستان وایسرای هم افغانان د یوه ملت په توګه تعریف کړل، نو

ويل کېدلی شي چې د نولسمې پېړۍ په دويمې نيمايي کې د افغان نوم هم په ملي او هم په مذهبي مفهوم د افغانستان د اوسېدونکيو معرف وگرځېد او افغان نشېنلزم واقعي شو.

لا مهمه د ملي کېدلو او مدني کېدلو په لور د نظام او ټولنې وده وه. د ملي کېدلو دغه حرکت د امير عبدالرحمن په واکمنۍ کې پوره محسوس و. دده په ۲۱ کلنۍ واکمنۍ کې و، چې ټول افغانستان د لومړي ځل لپاره د عين قانونو او مرکزي حکومت چارواکيو له خوا په نېغ ډول اداره کېده. د امنيتي او رسمي چارواکيو زياتوالی هم دده حرکت له پياوړتيا سره مرسته کوله. د همدغه پاچا په وخت کې و چې ډېرو سيمو ته د ډېرو خلکو په پرارولو سره د افغان قومونو عنعنوي گوښه توب د تل لپاره له مېنځه لاړ او د ملي پېوستون او ملي دولت د پياوړي کېدلو لپاره لار هواره شوه. دغه حرکت بيا د پاچا امان الله په واکمنۍ کې هم په نظر او هم په عمل کې ښه قوت وموند. په همدغه وخت کې و چې د افغانستان ټول خلک د افغانستان د لومړي ليکلي اساسي قانون له مخې د دموکراتيکو حقونو خاوندان وپېژندل شول او افغان ټولنه په دې ډول مدني شوه، چې ټول غړي يې سره برابر وگڼل شول. پاچا امان الله لومړی افغان و، چې د افغان تعريف يې هم وکړ او هغه هم په پراخ مفهوم سره: "هر

کسېکه در افغانستان سکونت دارد از هر مذهب و فرقه که باشد و هر کار و صنعت و خدمتیکه می‌کند، تماماً افغان گفته میشوند^(۲۴) "

بیا نو افغان په همدغه حقوقي مفهوم سره د افغانستان په ټولو اساسي قانونو کې په دې مانا وپېژندل شو چې افغانان په حقونو کې په دغه ډول سره برابر دي، چې هېڅ یو پر بل باندې هېڅ ډول امتیاز نه لري. د اوسني قانون د څلورمې مادې پر اساس "د افغان کلمه د افغانستان د ملت په هر فرد اطلاق کېږي."

د همدغې حقوقي برابرتیا او داسې هم د آزادۍ له برکته و، چې افغانان په تېرې اوږدې خطرناکې نا ارامۍ کې خپل وطن افغانستان ته رښتیني پاتې شول. دا ځکه چې په دوی کې دغه فکر ټینګ دی، چې یوازې د افغان نوم دی چې د قوم ولۍ، ژبې، مذهب، جنس او اجتماعي دریځ له توپیر نه پرته د وطن د ټولو خلکو استازیتوب کولی، ملی پیوستون ټینګولی او دوی په افغاني روحيې سره په ګډه دننه په افغانستان کې د عزت او حیثیت ژوند کولی شي، نو اوس ددې وخت دی چې د افغانانو مېنه (افغانستان) په تاریخ کې وپېژندله شي.